

en Finants-Operation, og af denne Grund ansees at ligge udenfor Statshusholdningens Virksomhed. Som en ny Finants-Operation under gunstige Forhold for Staten vilde en saadan Fremgangsmaade neppe blive foreslaaet, og som et nyt Finants-Foretagende under uheldige Conjuncturer vilde det neppe finde Bisald, fordi det i Virkelighed er et under et forandret Navn optaget kort indenlandsk Laan paa ubestemt Tid, som for Umyndige og Boer maatte gjøres til et Tvangslaan. Hvis det altsaa hverken stemmer med Statsviemedet eller er onfseligt at stifte disse Forpligtelser under gunstige eller ugunstige Forhold, formener Udvalget, at det vil være hensigtsmæssigt for Staten at befrie sig for den svævende Gjæld af de nævnte Slags, saasnart Omstændighederne tillade det.

Naar det ovenfor er anført, at den Fremgangsmaade, hvorved den i Lovudkastet § 1 omtalte svævende Gjæld stiftes og afbetales, er en Bankforretning, skjøndt det ikke rettere, end at alle disse Operationer vilde rigtigst overdrages Nationalbanken, forsaavidt dens Bestyrelse vilde indlade sig derpaa. Før 1813 i den Periode, da Courant-Banken som et kongeligt Institut blev af Finantserne benyttet til at skaffe Staten contante Penge, og til at forøge Seddelmassen, hvis Banken ikke havde Penge i Kassen, var det mindre vigtigt, om Banken eller Statskassen var Debitor for den svævende Gjæld. Men under nærværende Lovgivning, da Nationalbanken er et for sig bestaaende, af Finantserne uafhængigt Institut, er det af yderste Vigtighed, om Banken eller Staten overtager disse Forretninger. Forsaavidt det vil blive anført, at det paaligger Staten at sørge for, at disse Midler anbringes paa et sikkert Sted i den Nælemtid, som hengaaer, indtil de kunne anbringes imod anordningsmæssigt Pant eller skulle udbetales til vedkommende Giere, da vil denne Pligt være opfyldt, naar Banken modtager Pengene. Og forsaavidt det med Hensyn til Forrentingen vilde anbeføres, at disse Midler vilde muligt nyde en lavere Rente af Banken, end naar de indestode hos Finantserne, idet Banken under heldige Conjuncturer muligt kun vilde tilsvare en lavere Rente end 4 pCt., da er det ganske rig-

tigt, at Saadant kan indtræffe, men Udvalget kan ikke indrømme, at der paahviler Staten nogen Forpligtelse til at forskaffe disse Midler en højere Rente-Indtægt end den, som Pengenes væbliffelige Markedspris medfører. Indbetalinger for Embedscautioner gjøre herfra ifølge Frd. 8 Juli 1840 en Undtagelse, hvorom der i sin Tid vilde være at tage særegen Betæmmelse. Naar det om den omhandlede Deel af den svævende Gjæld er blevet yttret, at de dermed stedfindende Operationer rigtigst maatte overdrages til Nationalbanken, finder medunderteegnede Hansen sig dog foranlediget til den Bemærkning, at han ikke kan ansee det foreneligt med Bankens øvrige Formaal, til enhver Tid at modtage saadanne Midler, som de her omhandlede.

Udvalget skal dernæst gaae over til at vise, at de ovenfor fremsatte Anskuelser ere de samme, der have gjort sig gjældende i vor hidtil bestaaende Lovgivning.

Skjøndt de i Lovudkastets § 1 nævnte Gjældsforpligtelser ere stiftede siden 1813, ere de Grunde, som have bestemt Regjeringen til at modtage disse Midler tildeels at søge i den ældre Lovgivning, til hvilken de nyere Bestemmelser, navnlig Pl. 26de Juli 1831, udtrykkelig henviser.

Om de Umyndiges og offentl. Stiftelses Midler udkom Frdgn. af 31te August 1774, som paahviler, at disse Midler skulle senest inden et Aar fra Forordningens Dato indbetales i den kongelige Kasse, og der forrentes med 4 pCt., forsaavidt de ikke paa anden sikker Maade anbringes. Som Grund til den første Bestemmelse anfører Forordningen, at „disse Midler tabes eller løbe Fare for at tabes ved at Overformynderne eller vedkommende Bestyrelse tage Pengene til sig og dermed indestode“, og som Grund til Forrentningen angives, „at Pengene ikke skulle staae frugtesløse til Tab og Skade for de Umyndige.“ Lovgrunden, Pengenes Sikkerhed, er ikke i senere Bestemmelser forandret, i hvilken Henseende Udvalget henviser til Canc. Skr. af 27de August 1836, der indeholder Svar paa en Forespørgsel fra Overformynderiet i Randers, om de for Umyndiges Midler udstedte kongelige Obligationer kunde overdrages til andre Umyndige, hvis Penge